

Kad deca biju...

Najpre je razumni svet sablaznila vest o tome da su dvojica mladića od oko dvadeset godina pretukla dekana Fakulteta političkih nauka Iliju Vujačića (61), dugogodišnjeg profesora i čoveka neupitnog kredibiliteta. Šta li je (ili ko?!) bilo u tim siledžijskim glavama – sumrak uma ili nešto još gore?!

Već narednih dana krv nam se zaledila od saznanja da su (ponovo) dvojica, ali ovog puta desetogodišnjaka, izmlatila čuvenog Rašu Popova (81)?! Da, dva desetogodišnjaka – dobro ste pročitali! I to zato što im idol nebrojnih generacija mališana nije dao dovoljno novca, a oni mu „lepo“ tražili „malo“ više... Da stvar bude crnja i gora, ta razularena braća već imaju „bogatu biografiju“ od trista nedela. Ali najstrašnije tek dolazi – jednog starca su, kako bi ga opljačkali, nasmrt pretukli!?

Ono što opasno bode oči u oba slučaja jeste su se jako mladi ljudi mučki izivljavali nad mnogo starijim. A koliko je još sličnih žrtava nepoznatih široj javnosti...

Ispada da, povrh svega, i zbog toga treba da se plašimo starosti! Malo je što najstariji sugrađani žive bedno, što su poniženi sramotnim primanjima, što od te siće izdržavaju i po nekoliko generacija (jer nema posla za njihove potomke), što političari bezočno manipulišu njihovom mukom... i na sve to još da ih neki mamlazi maltretiraju na ulici?! E, što je mnogo – mnogo je!

I zato – gospodari naših sudbina, prestanite da štitite (i amnestirate) ubice i huligane i potom ih koristite u ko zna kakve svrhe. Spustite se malo na zemlju, jer možda i vi jednog dana, kad ostarite i ne budete tako moćni i nedodirljivi, na toj istoj ulici nabasate na neke slične izopačenjake. Nažalost, doživete da da će Murte, koje zajašu vaše fotelje, boleti uvo za skrckane stare kosti, krvave podlive i zgažen ponos. Počnite da, najzad, odistinski (a ne samo prividno) odvajate žito od kukolja i, umesto da poštenom svetu raznim nametima derete kožu s leđa, oštro kažnjavajte nasilnike. Samo tako ćete pokazati da se zločin ne isplati i da razni „bogdanovi“ ne mogu bezbrižno da „drmajuju“ okolo...

Zato i ne treba previše da čudi to što klinici za uzore ne žele profesore ili pisce koje bagra olako i nekažnjeno rastrže po ulicama, već siledžije koje se, umesto u zatvorima, sve više razvlače po raznim upravnim odborima i javnim preduzećima...

J. Filipović